

8. fejezet - Szokatlan esték

Piton és Pandora még az étkezésekről is megfélekedve egész nap elmélyülten dolgoztak. Olykor Albus Dumbledore tanácsát is kikérték a munka során, ha olyan kérdés merült fel, amely az ő szakterületét érintette - már ha éppen nem szunyókált éppen aranyozott képeretében. Ardunnia ezzel szemben sosem tűnt érdeklődőnek a kutatással kapcsolatban. Legtöbbször csak némán figyelte őket, vagy lehunyta szemmel simogatta az ölében gubbasztó főnixet.

Akkor eszméltek rá, hogy eltelt az egész nap, amikor már fényt kellett gyűjtaniuk az olvasáshoz. A bájitalmester lehunyta szemeit, és kezével az ornyergét masszírozta. Most először látszott rajta az egész heti folyamatos ébrenlét kimerültsége. Előző este vette be az utolsó adag Éberség Elixírt, ám továbbra is dolgozott, vállalva a kockázatot, hogy túlterheli szervezetét.

- Ideje lenne lepihennie - szólalt meg a férfit szemlélve Pandora. - Semmi értelme még jobban kimerítenie magát.

Piton a fejét csóválva letette a pennát, és elégedetlenül felállt a karosszékből.

- Nemsokára megérkezik Potter. Egyen valamit, azután ön is térjen nyugovóra! Ha egyszerre hagyunk ki egy napot, jobban járunk, mintha elcsúsztatva, külön-külön dőlünk ki a dupláját veszítve. Így talán enyhébbek lesznek az utóhatások is, mintha az utolsó erejét is felemészti.

- Igaza van, de én még egyáltalán nem vagyok fáradt. Vacsora után átnézem a következő kísérleteket, hogy felvázoljam, milyen sorrendben érdemes megvizsgálnunk őket. Addig is haladunk egy kicsit.

Piton meglepetten pillantott a nőre. Már napokkal ezelőtt megfigyelte, mennyire magával ragadta a tudományos lelkesedés, de nem hitte volna, hogy plusz áldozatot is képes hozni azért, hogy időt nyerjenek.

- Nem kell ezt tennie. Inkább használja ki az alkalmat, mert utána ismét megfeszített munkatempót diktálok majd - felelte gunyorosságba csomagolva sajátos humorát. Pandora azonban így is vette a lapot.

- Inkább magával törődjön, én el tudom dönteni, hogy mennyit bírok. - A bájitalmester kétkedően felvonta a szemöldökét, mire a boszorkány önérzetesen kihúzta magát. - Ha egyszer is előfordul, hogy panaszkodni hallana, megígérem, hogy egy hétig a házimanója leszek! - jelentette ki, miközben szemei ezüstszürkén felvillantak.

- Áll az alku - egyezett bele Piton, nyilvánvaló kárörömmel álcázva megdöbbenését. - Már alig várom.

- Hiába várja!

Összefonta maga előtt karjait, és néhány pillanatig farkasszemet nézett a boszorkánnyal. Be kellett ismernie, hogy élvezte a helyzetet. Halványan arra emlékeztette, mint amikor a diákjait állította képességeikhez mérten megoldhatatlan feladat elé, szigorú büntetést helyezve kilátásba. Most azonban önként ajánlkozott rabszolgamunkára az áldozat.

Vajon mit akar ezzel elérni? - morfondírozott magában a bájitalmester. - Bizonyítani akarja a tudását, vagy a kitartását? Vagy azt, hogy még velem is felveszi a versenyt? - Nem hitte el Dumbledore professzor teóriáját arról, hogy a fiatal nő merő szívjóságból, vagy rosszabb esetben szánalomból segít neki. - Talán annyira megrettent a Grímseyn történt támadástól, hogy tőle vár védelmet?

Egyik verziót sem támasztotta alá fikarcnyi tény sem. Semmit nem tudott felhozni Pandora ellen, hiszen a támadáskor meglepően bátran viselkedett, mindeddig óvatos és megfontolt volt minden helyzetben. Amikor dolgoztak, éles elméjének és gyakorlatiasnak mutatkozott, sőt, saját szakterületén - az eskük és hasonló kényszerítő bűbajok terén -, páratlan tudással rendelkezett.

Be kellett vallania magának, hogy nála hasznosabb munkatárssal még sohasem kellett dolgoznia. Igaz, ritkán fordult elő, hogy egyáltalán együtt kellett működnie valakivel. Tény, hogy Harry Potter nagyon sokat fejlődött az utóbbi két évben, de ha munkáról volt szó, szinte mindig ő tanította új dolgokra a fiatalembert, nem voltak teljesen egyenrangú felek.

Eldöntötte, hogy továbbra is éber lesz, és nyitva tartja a szemét, majd hátat fordított, és lobogó talárral elhagyta a szobát.

Pandora is elindult, hogy korgó gyomra unszolására megkeresse a konyhát. Az edénycsörömpölés hangjai hamarosan nyomra vezették.

Harry éppen ekkor reptette az asztal közepére - pontosan a három teríték közé -, az ínycsiklandó illatokat eregető kondért. A boszorkány örömmel üdvözölte a fiút, aki nyomban az asztalhoz invitálta.

- Nagyon finomat főztél - jegyezte meg Pandora, miután nekiláttak az evésnek. - Nem gondoltam, hogy ilyen jól boldogulsz a konyhában.

- Tizenegy éves koromig a nagynéném családjánál éltem, és ott sokat kellett segítenem a házimunkában. Ők muglik voltak, de végül is ott tanultam meg az alapokat - magyarázta Harry, majd kis habozás után halkán hozzátette: - Gyakorlatilag házimanó helyett tartottak.

Pandora nem tudta, mit mondjon erre. Sosem gondolt bele, hogy a nagy hősnek kikiáltott Harry Potter magánélete milyen lehetett. Mint sokan mások, akik csak a médiából ismerték a *Szabadítót*, ő is természetesnek vette, hogy úgy élt, mint bármely más varázslógyerek, csak többet foglalkoztak vele, és körülrajongták.

- Ezt a receptet Aberforth tanította, Dumbledore professzor fivére - folytatta Harry. Látva, mennyire megdöbbenette a boszorkányt, igyekezett másra terelni a szót. - Piton professzor még mindig dolgozik?

- Ma reggel vette be az utolsó adag Éberség Elixírt, úgyhogy nemrég megjelentek nála az első kimerültségi tünetek. - Pandora hangjában aggodalom csendült. - Elment lefeküdni, és előreláthatólag holnap estig aludni fog.

- Utána jön a migrén, ugye? - A nő bólintott, mire Harry a fejét csóválva folytatta: - Biztosan elviselhetetlen lesz, még önmagához képest is...

- Nagyon szigorú tanár volt, igaz?

- Ez enyhe kifejezés. Gyakorlatilag pszichikai terrornak tett ki minket, hogy kicsikarja belőlünk a lehető legjobb teljesítményt. Ma már meg tudom érteni: Piton felülmúlhatatlan a bájitalfőzés terén, és mivel nem volt türelme az ügyetlen tanulókhöz, nem okozott sikerélményt neki a tanítás.

- Úgy hallottam, hogy Sötét Varázslatokat is tanított a Roxfortban.

- Ez csak valami félreértés lehet. Ő ugyanis Sötét Varázslatok *Kivédését* tanított, igaz, csak egyetlen évig. Ezen a szakterületen is páratlan ismeretekkel rendelkezik. Nagyon sokat tanultam tőle, bár az igaz, hogy akkor már nem tanított az iskolában. Régen halott lennék, ha ő nem lenne.

- Akárcsak ő maga, hiszen téged is összeköt vele egy Megszeghetetlen Eskü, ha jól vettem ki a szavaitokból.

- Ez igaz. Még csecsemő voltam, amikor megtudta, hogy a családom veszélyben van, és mivel... szoros kötelék fűzte őt anyámhoz, jelentette Albus Dumbledore-nak. Akkoriban ő még halálfaló volt, és az igazgató úr, hogy megbizonyosodjon az őszintesége felől megeskette, hogy ezentúl kémkedik neki, hűséges lesz hozzá, és megvéd engem az élete árán is.

- Szóval *valóban* halálfaló volt? - kérdezte sápadtan Pandora.

- Igen, de ne ítéld elhamarkodottan! Ha én meg tudtam neki bocsátani, sőt, egy fedél alatt élek vele, elhiheted, hogy bármi történt is, a maga módján ő jó ember.

Harry felállt, konzerváló bűbájt szórt a kondérra, majd nekilátott elpakolni az edényeket. Nyilvánvaló volt, hogy nem akar többet mondani a bájitalmester háta mögött.

- Nálad mikor jön el az alvás ideje? - kérdezte Pandorát a bájital utóhatására célozva.

- A professzor azt ajánlotta, hogy hagyjam ki az utolsó két adagot, és végül is igaza van. Így talán kevésbé lesz kellemetlen a szer mellékhatása, és legalább egyszerre esünk ki a munkából. A jegyzeteket védő varázslat miatt, amúgy is csak együtt érdemes dolgoznunk.

- Mondd csak, Pandora, te hogy szólitod Pitont? - kérdezte Harry felettébb kíváncsian.

- Nem is tudom. Eddig leginkább a professzornál maradtam. Nálunk nincsen vezetőknév, és nem is jön a számra, hiszen ő is Pandorának szólít - válaszolta elgondolkodva a boszorkány.

- Milyen vele együtt dolgozni? Jól haladtok?

- Nagyon feszített munkatempót diktál, de ennek köszönhetően azt hiszem, nemsokára eljutunk addig a pontig, hogy kizárjuk végre a legtöbb hibátényezőt.

- Egyáltalán hogy működik a varázslat? Már láttam, hogyan kötik meg a Megszeghetetlen Esküt, de mindeddig azt hittem, lehetetlen megtörni.

- A módszer felépítése nagyon hasonló a megkötés ceremóniájához. Itt is jelen kell lennie az eskütevőnek és az eskü fogadójának, valamint egy olyan személynek, aki valójában végrehajtja az ellenvarázslatot, azaz ebben az esetben feloldja a fogadalmat.

- Ez nem tűnik túl bonyolultnak - kételkedett Harry.

- Valójában azzal van a probléma, hogy az eskü mindhárom pontja örökre nyomot hagy az eskütevő lelkében, összekötve őt az eskü fogadójával. Hogy szakszerűen fogalmazzak, valójában beleég az illető mágikus energiaszerkezetébe. Ez az energiarendszer az aura, amely minden élőlény fizikai testét körbeveszi és áthatja. Az ezt átszövő csatornákon keringő energia pedig maga az életerő. Az emberek és az állatok energiatestében léteznek olyan energiaközpontok, a csakrák, melyeken gyorsul, lassul, kifelé vagy befelé áramlik az energia. A mágikus lények energiarendszerében azonban olyan kapcsolat épül ki az energia és a tudat között, illetve az állatok és a növények esetében csak a fizikai testtel, ami által képesek átalakítani az életerőt mágikus energiává, és így hatni tudnak vele önmagukra és a környezetükre.

- Nagyon érdekesen hangzik. Erről miért nem tanultunk az iskolában?

- A kínai és indiai varázslók több ezer éve tanulmányozzák az emberek és a varázslók szervezetének működését. Ők fedezték fel ezeket az összefüggéseket, de az indiánok, és az ősi egyiptomiak is ismerték és alkalmazták őket. A nyugati kultúra inkább a mágia gyakorlati megnyilvánulásaira koncentrált, nem a

működést akarta megérteni. Még a muglik is csak nemrég kezdték el felfedezni a meridiánokat, azokat az energiaáramlásokat, amelyek ellátják a szerveinket életerővel, és irányítják működésüket. A mi társadalmunkban csak a medimágusok foglalkoznak ezzel. Persze közülük is csak kevesen, azok, akik mágikus baleseteket gyógyítanak. A legtöbb betegség ellenvarázslatát már évszázadokkal ezelőtt kifejlesztették, és bár általános a használatuk, senki nem firtatja, hogyan működnek.

- Ha beleég egy varázslat ebbe az energiarendszerbe, az mit jelent pontosan? - tért vissza az eskühez Harry.

- Egy varázslat hatással lehet a szervezet bármely funkciójára, mint például a gumiláb rontásnál, vagy akár az életenergia egészére is, mint a halálos átok esetében. Alig néhány olyan varázslat van, aminek nincsen mágikus ellenszere, akár ellenvarázslat, akár bájital formájában. Ezek közé tartozik a halálos átok, és Megszeghetetlen Eskü. Az elsónél az áldozat lelkétől egyszerűen megvonják az energiát, és mivel enélkül nem tud sem létezni, sem kapcsolatot létesíteni a fizikai testével, ezért menthetetlen. Az eskü esetében még bonyolultabb a helyzet: ugyanis ilyenkor két személy mágikus energiarendszere hat egymásra, méghozzá egymással szoros kölcsönhatásban, szigorúan megszabott feltételekkel.

- Ami az egyik fél életét követeli, ha megszűnik egy feltétel - motyogta maga elé Harry. - Nem szűnik meg a hatása, ha meghal az eskü fogadója?

- Ha csak kettőjükhez kapcsolódik az eskü, akkor bizonyos esetekben valóban így történik, hiszen megszűnik a kötelék. A legtöbb esetben azonban, akár csak a professzornál, egy harmadik személyre, vagy más külső dologra vonatkozott a fogadalom.

- Értem. - Harry maga elé meredve próbálta megemésztetni a hallottakat. - Egyáltalán fel lehet oldani az ilyen varázslatot? Ugye nem csak hitegeted Pitont?

- Apám szerint igenis létezik a megoldás. Ő hitt abban, hogy meg is találta. Bár nem voltam jelen, amikor kipróbálták, így sejtelmem sincs, működött-e egyáltalán, én osztom a nézetét. Most újra felépítjük az elméletet, hogy végül létrehozzuk a varázslatot, amely pontosan lejátssza az eskü folyamatának minden részletét, ám visszafelé. A Megszeghetetlen Eskü tökéletes ellentétét kell létrehozunk, hogy a feloldó elvégezhesse, és ezzel eltüntesse a felek energiarendszerében létrejött módosulásokat, megszüntetve közöttük a kötést.

- Ő felel meg ilyenkor az esketőknek?

- Pontosan. Tökéletesen uralnia kell a varázslatot mind a három fogadalomnál, és az eközben elismételt szavaknak minden részletben semlegesíteniük kell az eredeti eskü tartalmát.

- Nekem már ennyi is sok volt - forgatta a szeméit Harry. - Bizonyára nagyon fáradt vagy már, hiszen napok óta talpon vagy.

- Érdekes, de teljesen frissnek érzem magam. Bizonyára a bájital teszi. Megígértem a professzornak, hogy még átnézek néhány kísérletet.

- Ha van kedved beszélgetni, utána megtalálsz a könyvtárban - vigyorgott rá Harry. - Játshatunk egy partí sakkot, vagy Durrantós Snapszlit. Szerintem rád férne egy kis lazítás.

- Köszönöm. Lehet, hogy élek az ajánlattal - felelte mosolyogva Pandora. Régen érezte ilyen felszabadultnak magát.

Két óra múlva a boszorkány valóban csatlakozott Harryhez Jó alkalom volt, hogy hosszú idő óta először kissé kikapcsolódjon, és remélte, hogy egyúttal jobban megismeri a fiatalembert, és a titokzatos múltú házigazdát is.

Harry elmesélte neki, hogy egy éve próbálkozik, de még egyszer sem sikerült legyőznie Pitont sakkban, pedig a bájitalmester fagyaltot ígért neki, ha egyszer végre ő ad mattot. Később arra terelődött a szó, miképpen telnek itt a napjai a magának való férfivel.

- Másnak talán nem tűnik fel, de én látom, milyen sokat változott, amióta befejezte a kémkedést, és végleg elhagyta a halálfalókat - mesélte Harry. - Először jól látszott, mennyire idegesíti a társaság, mármint Aberforth, a kneazelje, Spotty és az én jelenlétem. Aztán ahogy telt az idő, és együtt dolgoztunk Voldemort elpusztításán, valahogy elfogadott minket. Hosszú, és zökkenőkkel teli időszak volt, és még némi mágiára is szükség volt hozzá, de azóta már természetes, hogy egy fedél alatt élünk. Egészen jól kijövünk egymással.

- Mágiára? Az Örök Barátság Kötelékére gondolsz? A professzor egyszer utalt rá...

- Ó! Hát... sosem említette, hogy így hívják...

- Amilyen zárkózott, nem is csodálom.

- Honnan tudsz ilyen sokat a mágiáról, Pandora?

- Nálunk teljesen átszővi a varázslat már a kisgyermek meséit is. A gyerekek pedig, mint köztudott, folyton kérdeznek. Az én szüleim abban voltak verhetetlenek, hogy mindig volt idejük rá, hogy válaszoljanak a kérdéseimre.

- Izlandon különleges meséket mesélhetnek.

- Minden népnek megvannak a maga legendái és meséi. Az izlandi sagák évszázadokkal ezelőtt keletkeztek, és szájhagyomány útján terjedtek, amíg végül lejegyezték őket. Szerencsére még ma is mindenki számára érthetőek, hiszen a nyelvünk nagyon keveset változott azóta. Vannak köztük hosszabbak, rövidebbek, meseszerűek, és rémálomba illőek egyaránt.

- Van közülük kedvenced? - csillant fel a fiú szeme. Neki soha nem meséltek gyermekkorában, és a Roxforti évek alatt is inkább a tanulás, és a túlélés kötötte le figyelmét, soha nem volt ideje rá, hogy kalandregényeket, legendákat, vagy egyszerű meséket olvasson. Ez mind a normális élet részét képezte volna, amelyben neki nem igazán volt része az utóbbi időkig.

- A régi korok mitikus történeteit kedveltem leginkább gyermekkoromban. Ezekben sok volt a varázslat, tele voltak istenekkel, mágikus lényekkel, kincsekkel, és szerelemmel. Állítólag Európában mi vagyunk a legtöbbet olvasó nemzet. Tudod, az izlandiak furcsa népek. Még a muglik közül is sokan hisznek az erdei manókban és a tündérekben, ráadásul olyan mértékben, hogy olykor ajtót, ablakot rajzolnak a sziklákra, az építkezések alkalmával pedig azon vitatkoznak, szabad-e elmozdítani egy-egy követ a helyéről.

Bizonyára unatkoznak télen, amikor alig néhány órát van világos - gondolta Harry, de végül nem tette szóvá elméletét.

- Nincs kedved elmesélni egyet? - kérdezte inkább kissé szégyenlősen. - Persze csak akkor, ha nem vagy túl fáradt. Egy egészen rövidet...

- Az a helyzet, hogy még sosem meséltem senkinek. Szinte még gyerek voltam, amikor apám nekilátott a kutatásnak, és utána már nem volt idő ilyesmire - habozott Pandora, azonban látva a fiú csalódástól megfakuló pillantását mégis meggondolta magát. - Ha igazán szeretnéd, megpróbálom, és elmesélek egy-egy történetet minden este, ameddig itt vagyok. Így jó lesz?

- Csodálatos! - villanyozódott fel Harry. - De mit fog szólni hozzá Piton?

- Majd összekötjük a vacsora utáni elpakolással, vagy ha engedélyez egy kis szabadidőt, akkor itt a könyvtárban szakítunk rá alkalmat lefekvés előtt. Nem hinném, hogy egymás után kétszer az Éberség Elixírhez folyamodna.

- Nála nem lehet tudni - kételkedett Harry. - Ma este viszont biztos, hogy nem fog beleszólni, mit csinálunk.

- Hát az első legyen mondjuk, ha már úgymint láttuk ma Lars Eriksson szobrát, az apja, Vörös Erik legendája ...

Pandora belekezdett a történetbe, Harry pedig elvackolódott a karosszékben, és csillogó tekintettel csüngött minden szaván. A boszorkány csak akkor hagyta abba a mesélést, amikor a fiú lehunyta szemmel, egyenletesen szuszogva álomba merült.

A következő napon teljes csend borult Dumbledore Menedékére, amíg Piton és Pandora az egy hetes ébrenlét fáradalmait pihenték ki, mély álomba merülve. Egyedül Harry lépteinek koppanásai vertek visszhangot a folyosón, pedig a fiú igyekezett kevés zajt csapni. Szívesen töltötte volna az idejét kedvesével, vagy a barátaival, de a Weasley-k ma mindannyian születésnapjára ebédre voltak hivatalosak Muriel nénihez, és bár őt is invitálták, Harry úgy döntött, inkább itthon marad.

A délelőttöt a rózsakertben töltötte. Élvezte a jó időt, mely a dementorok távozása óta köszöntött be újra.

A minisztérium a háború után egy hideg, északi szigetre száműzte a dementorokat, amely Grönland és Izland partjai között körülbelül félúton feküdt, a muglik elől láthatatlanná téve. A Weasley ikrek által kifejlesztett patronus gömbökből kiépített, mágikus védelmi rendszer akadályozta meg, hogy elhagyják kijelölt tartózkodási helyüket.

Harry némi átszervezéssel kényelmes munkahelyet alakított ki magának a színpompás rózsabokrok között, és nekilátott, hogy megírja hivatalos beszámolóját az aurorgyakorlat első küldetéséről.

Hamar ráébredt, milyen nehéz dologba vágott bele. Sorra húzta át, törölte ki, vagy tüntette el a nehezen megszületett mondatokat, ráébredve, hogy nem adhatja le őket a minisztériumban. Egyetlen utalást sem ejthetett sem Pandorára, sem a megszeghetetlen esküre, vagy a titokzatos támadóra. Azt teljesen nevetségesnek találta, hogy leírja az izlandi nemzeti ünnepet, vagy a pónin lovaglást, így mindössze addig jutott, hogy felderítési gyakorlaton vettek részt, de nem tapasztaltak semmi gyanúsat, azután félretette az egészet. Remélte, hogy a későbbiekben lesz néhány olyan esemény is, amiről bátran beszámolhat a minisztériumban, nehogy értékelhetetlennek minősítsék egész nyári teljesítményét.

Ahogy közeledett az este, Harry egyre inkább várta az alvók ébredését. Egész délután a konyhában tevékenykedett, és mindent megtett, hogy könnyítsen várható állapotukon. Nyár elején felfedezett a könyvtárban egy mágikus szakácskönyvet, amely a receptek mellett az elkészítéshez használatos legpraktikusabb varázslatok leírását is tartalmazta. Ebből választott néhány ingyencéget, amit végül

többfogásos vacsora képében tált fel az ízlésesen megterített asztalon. Fel volt készülve rá, hogy mindketten ingerültek, nyugósek, esetleg elviselhetetlenek lesznek a migréntől - különösen a bájjalmester jellemét ismerve -, ezért kikészített egy-egy üvegcese fájdalomcsillapító főzetet is a saját speciális készletéből. Mindenképpen fenn akart maradni, hogy lássa a hatást.

Éjfél felé járt az idő, amikor Pandora kitámolygott a szobájából. Szája ki volt száradva, alig állt a lábán a gyengeségtől, gyomra émelygett, és szédült. Halántéka lüktetett a fájdalomtól. A boszorkány elvánszorgott a konyháig, majd belépve egy pillanatra minden bajáról megfeledkezett.

Az asztalt két személyre terítették meg, és egy háromfogásos vacsora volt szervírozva a tartósító bűbájjal kezelt edényekben. A poharak mellett egy-egy fiola bájjital állt.

A boszorkány lerogyott az egyik székre, szemügyre vette az üvegcese címkéjét, majd bízva főzet hatékonyságában egy hajtásra kiitta a fájdalomcsillapítót. Egy percbe sem telt, és máris úgy érezte, mintha lágy tavaszi szellő fújta volna ki testéből a fájdalmat és a fáradságot. Sokkal jobban érezte magát, mindössze pokoli éhséget érzett. Nekilátott hát a késői vacsorának.

Pandora már a desszertnél tartott, amikor kinyílt a konyhaajtó, és megjelent Piton. A szokásosnál is sápadtabbnak tűnt, arca beesett volt, szemei alatt sötét karikák húzódtak. Ő már túl lehetett a fájdalomcsillapító főzeten, ugyanis csak egy pillantást vetett az asztalra készített fiolára, és figyelmét az ételek felé fordította, mintha Pandora ott sem lenne.

- Látom, maga már jól van - morogta köszönés helyett, miközben gyanakodva végigpillantott a kikészített lakomán. - Csak nem Potter műve?

- Lehetne másé is? - kérdezett vissza a nő. - Nagyon finom. Kóstolja meg!

Piton szemeit forgatva leereszkedett a szemben lévő székre. Ritkán érzett éhséget, hiszen akárcsak az emlékeket és érzelmeket, a fizikai érzeteket is megtanulta elfojtani a kémkedéssel töltött hosszú évek alatt. Az Éberség Elixír alkalmazása után azonban mindig elemi erővel tört rá a mohóság, mintha egyszerre tört volna fel belőle a sok éves önmegtartóztatás.

Eddig azonban sosem fordult elő, hogy a megfelelő pillanatban ilyen ízletes lakoma álljon a rendelkezésére. Már ő is jobban volt a szobájában elfogyasztott fájdalomcsillapítónak hála, így semmi nem vetett gátat feltámadt étvágyának.

Szedett az első fogásból, majd Pandorához fordult, aki már a desszertnél tartott, és élvezettel kanalazta a tejszínhabbal rétegelt csokoládékrémet.

- Elmúlt a fejfájása?

- A kikészített főzet nagyon gyorsan hatott. Gondolom maga készítette. - Piton eleresztette a füle mellett a burkolt dicséretet. - Köszönöm.

- Ne nekem köszönje! Amit én hoztam, az itt van. - Az asztalra helyezte a fiola pontos mását. - Ez Potter saját bájjitalkészletéből van. Tegye csak el ezt is, később még jól fog jönni. Ha minden a megszokott menetrend szerint halad, akkor két óránként vissza fog térni a migrén egészen holnap estig. Éjszakára majd kap Álomtalan Álom italt, hogy tudjon aludni.

- Az pontosan mire való? Még nem hallottam ilyesmiről.

- Az önök vidékén Csendes Éj néven ismert ez a főzet. Kizárja a külső zajok, és az elme csapongásai által keltett zavaró tényezőket, és mély, pihentető alvást biztosít. - A bájjalmester időközben rátért a fűszeres párolt zöldséggel körített sült pulykára. - Jutott valamire tegnap este? Meddig bírta ébren?

Pandora elmesélte, hogy haladt a kutatással. Beszámolt a vacsoráról Harryvel, és a késő esti sakkpartiról a könyvtárban. Futólag megemlítette a fiúnak tett ígéretet is a mesékkel kapcsolatban, kipuhatolva Piton reakcióját.

- Ilyesmire akarja fecsérelni az idejét? - firtatta Piton.

- Az a fiú úgy nézett ki, mint akinek még soha életében senki nem mesélt - felelte elkomorodva a boszorkány.

A bájjital mester került a nő tekintetét, és szedett magának a desszertből. Már a nyelvén volt a csipős megjegyzés, az anyáskodásról, amikor Harry lépett be álomosságtól bedagadt szemekkel.

- Remélem, ízlik a vacsora - szólalt meg lelkesen, és helyet foglalt kettejük között, a harmadik széken.

- Köszönjük, nagyon finom volt, Harry - mosolygott rá hálásan Pandora. - Külön köszönet illet a bájjitalért. Rögton segített.

A fiú büszkén kihúzta magát a széken, és a bájjalmester felé fordult, mintha tőle is dicséretet várna.

- Miért vagy fenn még ilyenkor? - vonta kérdőre mogorván Piton.

- Elaludtam a könyvtárban olvasás közben - felelte a fiú vállat vonva, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon, és nem miattuk maradt volna ébren. - Találtam egy nagyon izgalmas könyvet - folytatta Pandorára pillantva. - A világ minden tájáról vannak benne mesék.

- Ha olyan izgalmas volt, hogy alhattál el rajta? - gúnyolódott a férfi felvont szemöldökkel.

- Nem is tudom - bizonytalanodott el Harry. - Nahát! Magát még egyszer sem láttam ilyen jó étvággal, *ennyit* enni! Meg mernék rá esküdni, hogy örömét leli benne. - Széles vigyorral figyelte, ahogy a professzor bekapta az utolsó kanál édességet. - Ilyen luxust máskor is megengedhetne magának.

Piton eleresztette a füle mellett a megjegyzést, és a boszorkányhoz fordult.

- Hogy bírt ki vele egy egész estét kettesben?

- Gondolom, meg lehet szokni, ha önnek is sikerült - felelte könnyedén vissza Pandora. - Annyira elszoktam az emberektől, hogy minden társaság felüdülést jelent.

A fiú ide-oda kapkodta a fejét kettejük között, és furcsa érzés kerítette hatalmába.

- Képes most folytatni a munkát, vagy adjak egy álomitalt, és inkább pihenne még? - kérdezte Piton felállva az asztaltól.

- Tisztában vagyok vele, hogy csak együtt tudunk hatékonyan dolgozni. Ha Harrynek nem gond, hogy rendet rakjon utánunk a konyhában, akkor máris mehetünk.

A fiú azonnal nekilátott a pakolásnak, jelezve, hogy rajta nem múlik, menjenek csak a dolgukra.

Pandora mosolyogva megköszönte, míg Piton csak mordult valami érthetlent, és elindultak, hogy folytassák a kutatást.

Miközben Harry elmosogatott, majd rendet rakott azon gondolkodott, mire emlékeztette a vacsoraasztalnál kialakult légkör. Csak az ágyban fekve, az elalvás előtti pillanatban talált rá a megoldásra: Leginkább *családiasnak* nevezte volna a hangulatot.